

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.918 van 12 juli 2018
in de zaak A. 225.347/XIV-37.736**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Tristan Wibault
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Congresstraat 49
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 30 mei 2018, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 203.077 van 26 april 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 7 juni 2018 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. De aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet). Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest stelt, heeft de dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de vreemdelingenwet verzoekers verklaring afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen

die volgens hem de kans op een erkenning als vluchteling of op subsidiaire bescherming aanzienlijk groter maken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vervolgens dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen. Deze mogelijkheid is trouwens uitdrukkelijk voorzien in de door verzoeker aangehaalde artikelen 40 *juncto* 42 van de richtlijn 2013/32 van 26 juni 2013 van het Europees Parlement en de Raad betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Verzoeker toont op geen enkele wijze concreet aan dat dergelijke invulling van het hoorrecht niet zou volstaan in het licht van de door hem aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. In zoverre verzoeker betoogt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet heeft geantwoord op “de praktische redenen waarom [hij] van mening is dat een gehoor absoluut noodzakelijk is in zijn geval”, wordt in het bestreden arrest op wettige wijze opgemerkt dat “de beslissing om een asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort”. Bovendien kan, gelet op de devolutieve werking van het beroep tot nietigverklaring tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, de kritiek van verzoeker de strekking van het bestreden arrest niet hebben beïnvloed. Verzoeker heeft immers naar aanleiding van zijn beroep tot nietigverklaring de kans gekregen om uitvoerig zijn standpunt naar voor te brengen, hetgeen hij ook heeft gedaan.

Het eerste middel is kennelijk ongegrond.

2. De beoordeling conform artikel 39/2, § 1, 2°, van de vreemdelingenwet of er al dan niet essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de aanvankelijk bestreden beslissing behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het komt niet aan de Raad van State als administratieve cassatierechter toe om die beoordeling opnieuw te doen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt te dezen in het bestreden arrest in de eerste plaats vast dat naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag reeds is komen vast te staan dat religie voor verzoeker niet van belang was tijdens zijn leven in Pakistan en dat verzoeker ook in

België weinig interesse vertoonde in zijn religie. de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen acht het dan ook allerm minst ernstig dat verzoeker zich thans als actief lid van de Ahmadiyya-gemeenschap in België tracht te profileren. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vervolgens vast dat uit het door verzoeker bijgebrachte attest slechts op zeer algemene wijze blijkt dat hij vervolging zou hebben ondergaan door zijn schoolkameraden, zonder enige toelichting over welk incident hem ertoe zou hebben aangezet zijn land van herkomst te ontvluchten, en dat op geen enkele wijze is aangegeven of dit beweerde incident ook werd nagevolgd in het land van herkomst. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat het stuk weliswaar aantoont dat verzoeker “contact heeft met [zijn] gemeenschap en als actief lid in België deelneemt aan gemeenschapswerk” maar wijst er vervolgens op dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich onvoldoende is voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of van subsidiaire bescherming. Verzoekers grief betreffende de verificatieprocedure binnen de Ahmadiyya-gemeenschap en de geloofwaardigheid van de Belgische afdeling van de Ahmadiyya-gemeenschap is daarbij niet van aard de strekking van het bestreden arrest te hebben beïnvloed en kan dan ook niet tot de cassatie ervan leiden. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikt in de zin van artikel 13 van het EVRM en het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

3. In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 13 van het EVRM, van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van de artikel 39/2, § 1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet, doch zonder uiteen te zetten op welke wijze het bestreden arrest deze bepalingen zou hebben geschonden. Het derde middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest, met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling of de toekenning van subsidiaire bescherming. Dit klemmt des te meer nu reeds naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag is komen vast te staan dat verzoekers kennis over zijn beweerde geloof zeer gebrekkig is en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest vaststelt dat verzoeker “enkel een Ahmadiyya in naam is zonder dat deze religie een doorgedreven centraal element in zijn

leven uitmaakt” en “[d]aar religie duidelijk geen dagdagelijks element in verzoekers leven vormt, [...] niets verzoeker in de weg [staat] om terug te keren naar Pakistan, waar hij gezien zijn totale gebrek aan interesse voor wat mogelijks zijn thuisreligie is, niet zou opvallen en louter omwille van zijn activiteiten in België gevisieerd zou worden of zwaar gediscrimineerd zou worden”. Het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het derde middel is in die mate kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op twaalf juli tweeduizend achttien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams